

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת בוא תשע"ט

2 שעת
סיפור

6 מילים
מבולבלות

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

המאורע החשוב ביותר

אבל מלבד זאת, ביציאת מצרים נהפכנו לדבר חשוב ביותר: לעם ישראל. עם ישראל הוא העם שה' בחר בו ונתן לו את התורה. הזמן בו נהפכנו לעם של ה' היה ביציאת מצרים.

ומאז במשך אלפי שנים אנחנו עם מיוחד, ויש לנו את התורה הקדושה שמלמדת אותנו מה ה' רוצה לומר לנו. ברוך ה' שבחר בנו והוציא אותנו ממצרים!

בפרשת בא קורה הארוע שהוא אולי הכי חשוב בהיסטוריה של עם ישראל. יודעים מהו הארוע?

נכון! הארוע הזה הוא יציאת מצרים. מדוע יציאת מצרים היא כל כך חשובה?

אז קדם כל, עם ישראל יצא מהעבדות הקשה בה הוא היה במשך מאתים ועשר שנים! היציאה מעבדות לחרות היא דבר חשוב מאד.

הזכות לחיות

'ביל מורגן' זהו שמו של נהג המשאית שבו עסקו כותרות העיתונים בעתוני הבקר של אוסטרליה באותו יום. היה זה באחת מנסיעותיו הארוכות, אלו הנמשכות על פני ימים ארוכים בפביש המהיר של מרחבי אוסטרליה הענקית בשעת צהרים מאחרת. נקדה קטנה שהלכה והתקדבה, פתאום הפכה למשאית, שנואתה כמפלצת ענקית, ולפתע סתה מהנתיב הנגדי והתקדבה אליו במהירות, נהגה שהיה שתי קמעה הוביל את המשאית לתאונה חזיתית בעצמה אדירה. צותי ההצלה שהגיעו למקום וראו את גרוטאת המכתת שהיתה פעם משאית, לא נתנו הרבה סכני לנהג הפצוע אנושות, הוא שכב מחסר הכרה בין שברי הזכוכית, תפיס בתוך גוש מתכת, מרסק ודם רב זב מגופו. למרות שהמצב היה נראה קאבוד, נסו אנשי ההצלה להציל את חייו, ערכו בו התאמה, חברו אותו למכשיר הנשמה, וכעבר כמחצית השעה הגדר ביל כ'מת קליני'. אנשי הפנוי התלבטו אם

להעביר אותו ישירות לחדר המיתם או לתת צ'אנס נוסף, בסופו של דבר החלט לנהג במדת הרחמים ולהעבירו אל בית החולים.

שבועות ארוכים היה ביל שקוע בקומת 'טפול נמרץ', שחנץ מצפצופים עולים ויורדים, דממת מות שולטת שם. אבל הזמן עשה את שלו ופתאום הוא התחיל להתאושש. שנה חלפה וביל הגיע לחתם על מסמכי השחרור שלו מבית החולים. הרופא התורן הוא שפמעט קבע את מותו לפני שנה. הוא הרים את עיניו והביט חליפין בביל ובתעודת הרופא שעל הקיר, חתם על מסמכי השחרור כשעל פניו סימני הלם והפטיר רק את המלים 'נ'ס רפואי'.

ביל החל לחיות את חייו, שנתנו לו במתנה מחדש. הוא עמד להנשא ולהקים משפחה, חסר אמצעים אמנם, אך נחוש להתמודד. 'לא יזיק לבדק את מזלי', אמר לעצמו, ופנה לרכש כרטיס לוטו, 'מי יודע אולי אצקה?'

הלא יאמן קרה, הוא זכה! בגורלו עלתה מכונת יקרה ששוויה כחמשים אלף דולר. בהחלט התקלה יפה לחיי הנשואים.

מה שביל לא לקח בחשבון זה 'עונת המלפכונים'.

'עונת המלפכונים' הנה הסיוט של כל עורך עתון, שאמור למלאות את טוריו בהדשות טריות, מענינות ובעלות צבע מבריק ובהק. ואם כן מה בדיק אמור לעשות עורך עתון ביום אביבי שקט וחסר ארועים פוליטיים מעוררי

ולחיות כְּאֶדֶם רָגִיל. כִּנָּה אֶחָד מ'בְּכִירֵי הָרוֹפְאִים' אֶל בְּנֵי מִשְׁפַּחַת מוֹרְגָן, וּבְמִלִּים יָפוֹת וְעֲדִינוֹת הִסְבִּיר לָהֶם אֶת מַצְבוֹ שֶׁל הַחוּלָה. הוּא בָקֵשׁ מֵהֶם אֶת הָרְשׁוֹת לְהִיטִיב עִמּוֹ וּלְהַעבִירוֹ לְעוֹלָם שְׁכָלוֹ טוֹב, הֵיחֵת שְׂכָפִי הַנִּרְאָה אֶת תַּכְפִּידוֹ בְּעוֹלָם הָזֶה הוּא סִים. אַךְ בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה שָׁרְאוּ בּוֹ אֶת שְׁלִיחוֹ הַלָּבָן שֶׁל הַמֶּלֶאךָן הַשָּׁחַר סָרְבוּ בְּהַחֲלָטִיאוֹ וְדָחוּ אֶת הַצָּעָתוֹ בְּשִׁמְיֵי יָדִים.

יָתֵכוֹן שֶׁבִּסְקָר שֶׁהָיָה נֶעְרָךְ בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּין תוֹשְׁבֵי אוֹסְטְרָלְיָה הָיְתָה דַּעְתּוֹ שֶׁל הָרוֹפֵא זֹכֶה לִרְבִּי קוֹלוֹת. אַךְ לֹא סָפַק נִכּוֹן לַהֲיוֹם אִין מִי שֶׁמְפַקֵּק בְּהַחֲלָטָתָם הַנְּבוֹנָה שֶׁל בְּנֵי מִשְׁפַּחַת מוֹרְגָן.

•

'וִרְפָא יִרְפָא', אָמַר הַכְּתוּב, וּמִכָּאן שֶׁנִּתְּנָה לְרוֹפֵא רְשׁוֹת לִרְפֹּא, אַךְ לֹא לַהֲרֹג. לְחַלֵּק חַיִּים אוֹ לְשַׁלֵּל אוֹתָם יִכּוֹל רַק מִי שֶׁנָּתַן אוֹתָם. אִין בִּידֵי אִישׁ, וְאִפְלוֹ לֹא בִּידֵי הָאָדָם עֲצֻמוֹ, לִקְבֹּעַ אֶת סִיִּים חַיִּים שֶׁל אָדָם.

כֹּה נֶשֶׁם מִתְגַּבְּבִים לְאֲזַנְנוֹ סְפוּרִים כְּאֵלוֹ אוֹ אַחֲרִים עַל 'נִסִּים רְפוּאִי', לְכַעֲמֵים זֶה מַגִּיעַ אֲלֵינוּ וּלְכַעֲמֵים לֹא נוֹדַע.

אִם הָאָדָם הָיָה יוֹדֵעַ אִיזוֹ מַעֲרֶכֶת מְרֻכָּבֶת וּמְשֻׁכָּלֶת נִבְנְתָה רַק עַל מִנְתָּ לְהִגֹּן וּלְשַׁמֵּר אֶת חַיֵּי הָאָדָם - הוּא הָיָה מַעֲרִיד כָּל רָגַע בְּחַיּוֹ.

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

עֵינָיו, כִּשְׁהוּא אָמַר לְדָאג לַעֲשׂוֹת עֲמוּדֵי צָבַע עֲמוּסִים בַּחֲדָשׁוֹת וּבְכַרְשָׁנוֹת!?

וּבְדִיּוֹק זֹאת הִסְבֵּה שִׁסְפוּרוֹ שֶׁל נֶהַג מִשְׁאִית אֱלִמוּנֵי שְׂנַצֵּל מִתְּאוּנֶת דְּרָכִים קַטְלָנִית עוֹמֵד לְתַפְסֵס עֲמוּד שְׁלֹם בַּעֲתוֹנֵי הַבִּקּוּר בְּאוֹסְטְרָלְיָה.

הַעֲתוּנָי שֶׁהָיָה עֲרֵנִי לְסַפֵּק סַחֲוֶרָה, הִגִּיעַ לְדוֹכֵן הַפִּיס לְרַחֲרֹחַ מֶה חֲדָשׁ שָׁם, שָׁמַע אֶת הַסְּפוּר שֶׁל בִּיל, וְהִפִּין אוֹתוֹ לְסִקּוֹפ! הִתְקַשְּׁרַת עֲטָתָה עַל בִּיל, מְבַקֶּשֶׁת לְשַׁמַּע מִמֶּנּוּ כָּל פֶּרֶט. עֲתוּנָאִים הִתְחַרּוּ בִּינֵיהֶם מִי יֵצִיג אֶת הַסְּפוּר בְּצִרְחָה צְבָעוֹנִית וּמַעֲנִינִית יוֹתֵר. וְבִיל הִפִּין לְכֹכֵב תַּקְשֶׁרֶת.

אֲבָל בְּכָף לֹא תָם סְפוּרוֹ שֶׁל בִּיל, תַּחֲנֹת שְׁדוּר בְּמִלְבוּרֹן פְּנִתָה אֵלָיו וּבִקְשָׁה לַעֲרֹךְ כְּתָבָה מְצֻלָּמֶת עַל סְפוּרוֹ. בְּמַהֲלָךְ עֲרִיכַת הַכְּתָבָה הִתְבַּקֵּשׁ בִּיל לְשַׁחֲזֹר אֶת צַעֲדָיו בְּדִרְכּוֹ לְדוֹכֵן הַפִּיס. לַעֲזֹר הִתְמַחֲשָׂה נֶגֶשׁ בִּיל אֶל אוֹתוֹ דִּיכֵן שָׁבוּ זָכָה בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת. הוּא שִׁחֲזַר אֶת הַמַּבַּע הַסְּפִקָנִי, אֶת הַתְּקוּהָ וְאֶת הַצִּפְיָה לְזִכְרָהּ, וְאִזּוֹ הוּא הִתְחִיל לַגְרֹד עִם הַבָּרֵק בְּעֵינָיו, וְהֵלֵא יֶאֱמֹן שׁוּב קָרָה. בִּיל כְּמַעַט שֶׁהִתְעַלֵּף, הוּא זָכָה גַם הַפֶּעַם בְּפִרְס הַגְּדוֹל בְּסָךְ רִבְעֵי מִילִיוֹן מַטְבָּעוֹת אוֹסְטְרָלִיִּים, שׁוּנֵי עֲרֹךְ לְמֵאָה וְשִׁבְעִים אֲלָף יִרְקִים תּוֹצֵרֶת אֶרֶץ ב'.

סְפוּרוֹ שֶׁל בִּיל מַעֲנִין אוֹתָנוּ מִסְבֵּה אַחַת פְּשׁוּטָה, בְּשַׁעֲרָה שְׁבָה שֹׁכֵב בִּיל מוֹרְגָן עַל מִשְׁתַּת בֵּית הַחוּלִים שְׁקוּעַ בַּתְּרַדְמָתוֹ, וּלְדַבְּרֵי הָרוֹפְאִים חֲסֵר כָּל סְכִי רְפוּאִי לַחֲזוֹר

דרך קצרה

והבטוחה להליכה, ובה אלך. כך אוכל להגיע אל נקודת הסיום במהירות וללא הפרעה.

ראובן התקדם במהירות. הוא רץ בין הסלעים, קפץ מעל השיחים והגדרות שעמדו בדרכו, והנה הוא רואה מול עיניו את נקודת הסיום, במרחק של חמישים מטרים בלבד. 'זה היה מהר', ציין לעצמו, ודילג בקלילות מעל גזע עץ ששכב על הקרקע.

אך אז קרה דבר ששינה לו את התוכניות. גזע העץ שעליו דילג ראובן, הסתיר מעט את מה שהיה מעברו השני. היתה שם תהום בגובה עשרה מטרים.

למזלו הרב, הספיק ראובן לראות ברגע האחרון את התהום הפעורה מתחתיו, והוא נאחז בענפי העץ ששכב על הקרקע. בכוחות כבירים הוא טיפס על ענפי העץ וחזר אל צידו השני.

ראובן נעמד והביט בהלם קדימה. עוד רגע והוא היה נופל אל התהום הפעורה מלפניו. כפסע היה בינו ובין הנפילה המסוכנת.

בעודו עומד שם ומסתכל קדימה, ראה ראובן את אלי מגיע מרחוק בדרך מפותלת וצדדית אל נקודת הסיום. ראובן הסתובב לאחור וחויש דרך בטוחה יותר למעבר אל נקודת הסיום. הוא הגיע באיחור של עשר דקות והפסיד בתחרות, אך ידע שחייו ניתנו לו במתנה.

•

אמרו חכמים: יש דרך קצרה שהיא ארוכה, וארוכה שהיא קצרה. לא תמיד הדרך שנראית מהירה וקצרה, באמת תביא אותנו אל מחוז חפצנו במהירות ובקלות. שווה לנו לחשב את דרכינו בתבונה ולעיתים להעדיף את הדרך הארוכה, אך שתביא אותנו בבטחה אל המטרה.

ראובן ואלי הם חברים בלב ובנפש, ואוהבים לצאת לטיולים ביחד. לאחרונה הם החליטו לצאת לטיול שטח ברמת הגולן. הם ארזו תרמילים והתכוננו לשלושה ימים בצפון הרחוק, כולל שינה בתנאי השטח.

היום הראשון של הטיול היה נחמד ומהנה. הם נחו ופספטו ולא התאמצו יותר מדי.

בבוקר השני הם החליטו שעליהם להתאמץ יותר, ולא להסתפק במנוחה וטיול שקט. לכן הם בחרו לערוך תחרות. זו לא בדיקת 'תחרות ריצה', כי תנאי השטח לא נוחים לריצה מהירה. אולי אפשר לקרוא לזה 'תחרות הגעה'. זאת אומרת שהם קבעו נקודה ממנה הם יוצאים ונקודת סיום אליה עליהם להגיע. המטרה היתה להגיע ראשון לנקודת הסיום.

לא היתה דרך אחת כדי להגיע מנקודת ההתחלה לנקודת הסיום, ולכן התחרות היתה מאתגרת במיוחד. על כל אחד מהם היה להחליט מהו המסלול הנראה לו טוב יותר כדי שישגי את חברו. כמובן, הם הצטיידו במפות ובטלפונים זמניים לעת הצורך.

הם יצאו לדרך יחד, אך לכל אחד מהם היתה כוונה אחרת. ראובן החליט בליבו ללכת בקו ישר מנקודת ההתחלה אל נקודת הסיום, ללא סיבובים ועיקולים. 'זוהי בוודאי הדרך הקצרה ביותר, גם אם תהיה פחות נוחה', חשב לעצמו.

לעומתו, אלי תכנן את דרכו אחרת. "אין שום טעם שאתקדם בקו ישר, כאשר תנאי השטח אינם נוחים ואולי גם מסוכנים למעבר. עלי לבדוק מהי הדרך הנוחה

נכון או לא

1. מכת ערוב מופיעה בפרשת בוא.
2. במכת חושך מתו כל החיות.
3. בזמן מכת בכורות פרעה קרא למשה ואהרן בלילה.
4. יציאת מצרים היתה בתאריך ט"ו בניסן.
5. כל אדם צריך להביא קרבן פסח אישי שלו.
6. מכת בכורות היתה בחצות הלילה.
7. בפרשת בוא כתובה מצוות ציצית.
8. בפרשת בוא כתובה מצוות תפילין.

חידת חדגא:

מִצְאוּ לִפְחוֹת 4 בְּעֵלֵי חַיִּים בִּפְרָשָׁה

חידת פולקע: כתב חידה (קשה!): שתי הפרשיות בקשורות, ולא בה, אבל היא נזכרת בהקשר אחר. מי היא?

מילים מבולבלות

זהו את המילים והביטויים מתוך "שלישיי" של הפרשה

קנו מן

פה רע לב

הספר

מי צרם

דגלו

היה שם אש

מצאנך

מחונן קם

תואר

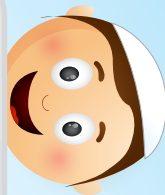
מעיל

השם

כף מט

סביב השולחן

חיימק'ה

בר

נעמה

יונתן

טליה

בני: מי יודע מהו החדש הראשון בשנה?

יונתן: אני יודע! חדש תשרי.

בני: לא נכון!

יונתן: ככה למדנו לפני ראש השנה! וגם קוראים לזה ראש השנה, אז בטוח שזה החדש הראשון.

טליה: אני יודעת למה אתה מתכוון. אתה מתכוון לחדש ניסן.

בני: טליה צודקת. בתורה כתוב על חדש ניסן שהוא "ראש חודשים". זה אומר שהוא החדש הראשון.

יונתן: אז למה ראש השנה בחדש תשרי?

טליה: אָמֵם... אני לא יודעת.

בני: בעצם גם אני לא יודע...

נעמה: אז כמובן כלכם צודקים. מצד אחד בתורה כתוב שחדש ניסן הוא החדש הראשון. "ראשון הוא לָכֵן לַחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה". אָבָל מצד שני אנחנו רגילים להחשיב את חדש תשרי כחדש הראשון, וגם מציינים בו את יום ראש השנה.

בְּאֵמֶת יִשְׁנֶה הַסִּבֵּרִים לְדָבָר. אֶחָד הַהִסְבֵּרִים הוּא שְׁבָאֵמֶת יֵשׁ שְׁנֵי מִנִּינִים שׁוֹנִים לַשָּׁנָה. מִבְּחִינַת הַטֵּבַע אֲנַחְנוּ מִחְשִׁיבִים אֶת חֹדֶשׁ תִּשְׂרִי לַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן. כִּי אִזּוֹ מִתְחִיל סִבּוּב חֻקְלָאֵי שֶׁל חֲרִישָׁה וְזֵרִיעָה, שְׁמֵמֶשִׁיךְ בְּקִצְרָהּ וּבְאַסִּיפַת הַיּוֹבֵל מֵהַשְׂדוֹת בְּסוֹף הַשָּׁנָה הַבָּאָה.

אָבָל מִכּוֹיֵן שֶׁבְּחֹדֶשׁ נִיסָן אִירַע דָּבָר מְאֹד חָשׁוּב לַעֵם יִשְׂרָאֵל, וַיֵּצֵאת מִצְרַיִם, הַתּוֹרָה רוֹצֶה שֶׁנִּזְכּוֹר אֶת הַזְּמַן הַזֶּה הֵיטֵב וּנְחָשִׁיב אוֹתוֹ כְּאִלוֹ גַּם הוּא תְּחִלַּת שָׁנָה. לָכֵן יֵשׁ לָנוּ לְמַעֲשֵׂה שְׁתֵּי צוּרוֹת שֶׁל סִפְרֵית הַחֲדָשִׁים, וְשִׁתִּיקוֹן נִכּוֹנוֹת.

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!